

Grytidlig. Januar. Morgenstemning. Det er fortsatt litt mørkt ute, men snart soloppgang. Du våkner i et tomt hus, et hus uten lyder, og skrur på radioen. Summingen er trygg. Velkjent. Nesten som om noen snakker i et annet rom. Du kjenner at du er litt ensom. Du lukker øynene. Ser tilbake. Ikke frem. Aldri frem. Så går du fra soverommet til badet til kjøkkenet. Lager kaffe. Drikker kaffe med fløte og sukker. Spiser først et halvt stykke ristet brød med godt smør og hvit ost. Så et halvt stykke ristet brød med marmelade. Brødet er to eller kanskje tre dager gammelt. Marmeladen fikk du til jul. Du leser avisen. Leser avisen grundig. Først kultur, så nyheter. Aldri sport. Blar til dødsannonsene. Lukker øynene. Puster dypt. Gruer deg litt. Leser nedover. Ser et kjent navn, slipper et sukk og tørker en tåre. Så reiser du deg for å se ut av vinduet. For å være en del av dagen. Den nye dagen. Du reflekterer over hvor annerledes alt er. Er glad for alt du har opplevd. Du går inn i stuen. Ser på bildene. Smiler av bildene. Ler av bildene. Dumper ned i en stol med bildet av Kjell i hånden. Kjell som er så langt unna, men som du føler er ved siden av deg hver dag. Kjell som du strekker hånden ut etter om natten, som du alltid sier god morgen til før du åpner øynene og som du sov ved siden av i førtifem år. Kjell var en god ektemann. Din beste venn. Du blir sittende i stolen og smake på minnene. Huske bryllupsdagen i 1959. En kald, klar vinterdag. Den enkle, hvite kjolen med blondkant. All ventingen før bryllupet. Sparingen som måtte til for å få råd til å gifte seg. Fem år med venting, sparing, lengting. Du husker hvordan den store lykkerusen ble til hverdagsliv og husker hvor godt du likte hverdagslivet da. Hverdagslykken. Tenker på Kjell som jobbet så hardt for å bli forfremmet på jobben og barna som raskt tok sine første skritt. Du husker høytlesning av

eventyr og kjenner lukten av gulv vasket med grønnsåpe og syv sorter julekake. Du tenker på hvor mye strev det var for å få pusset vinduene på utsiden og holde katten på innsiden. Sommerferiene med telttur i marka, myggstikk, ristede fiskeboller, Kjell som røkte pipe, det gjorde han aldri ellers, og den første fisken Tore fikk. Den fisken som fortsatt blir lenger og lenger for hver gang han forteller historien, men som egentlig var bitteliten. Du husker hvordan Kjell lærte Anne å sykle selv om hun ikke ville det og skrek hele tiden, og du tenker at Anne og Tore er altfor voksne. At barndommen deres er altfor langt unna. Men du er glad for barnebarna. De kommer ofte på besøk og liker å høre gamle historier om igjen. Barnebarna liker limonade og hjemmebakte boller. Det er du glad for. Det kan du lage i blinde. Barnebarna prater noen ganger om ting du ikke helt forstår. Som noe de kaller iPod. Andre ganger prater de om kjærestene sine. Det synes du er hyggelig. Og da, når de forteller om ny kjærlighet med blussende kinn, tenker du alltid på Kjell. Du husker første gangen du traff ham. Hvordan han stirret på deg i den gule bikinien og hvordan du lot som om du ikke likte det. Du husker hvordan du lå våken og tenkte på ham hele natten. Den rosa sommerhimmelen utenfor holdt deg med selskap og sommerblomstene, prestekrager, storkenebb, smørblomster, rødkløver, fioler og hundekjeks, du hadde plukket i enga tidligere på dagen stod og så på deg fra vinduskarmen. Du kunne se ansiktet hans i skyggene. Se de brede skuldrene og de sterke hendene. Du drømte om det første kysset både om natten og om dagen. Du falt av sykkelen fordi du drømte om det. Du glemte å spise fordi du drømte om det. Du satt under det treet du likte aller best i den bortgjemte kroken i hagen i timevis mens du drømte om det. Du

husker det første kysset. Så glad du var. Oppjaget, euforisk og rolig på samme tid. Og han forsøkte å være tøff, men du visste at han var like glad som deg. Like sjenert som deg. Like grepet av øyeblikket som deg. Du husker hvordan fingrene deres flettet seg i hverandre. Hvordan dere gikk hånd i hånd en hel sommer mens dere snakket om fremtiden. Hvordan dere skrev brev til hverandre hele høsten. Brevene har du for øvrig i en gammel eske på loftet. Av og til tar du dem frem. Da kan du kjenne lukten fra den sommeren, savnet fra den høsten og du lengter tilbake til 1954. Lengter så du føler deg hul. Så ser du det solbrune ansiktet til Kjell foran deg. Han smiler. – Ikke vær lei deg, jenta mi, sier han, tenk på alt det gode. Og du tenker på det gode og ler. Så vender du tilbake til virkeligheten. Til det tomme huset som varmes av minnene. Du henger bildet opp på veggen igjen. Lar hånden gli over det. Ser på det i noen sekunder til før du går bort til grammofofen. Tørker litt støv av en plate. Så setter du på «Moonriver». Det er deres sang det. Du føler musikken i hele kroppen. Savner å danse. Lurer på når du danset sist. Så snurrer du forsiktig rundt på stuegulvet. Bli svimmel, men snurrer litt til likevel. Det er ikke så morsomt å danse alene. Du savner en å danse med. Savner den ene. Savner Kjell. Senere. Dagsrevyen. Høy lyd på tv-en. Pledd over føttene. Føttene høyt. Brillene på. Du dupper litt i værmeldingen. Våkner midt i «Norge rundt» og blir forundret over at Kjell ikke sitter ved siden av deg. Var han ikke nettopp der? Hvor ble han av? Hvor ble de av alle sammen? Hvor ble det av lykken, kranglene, hverdagslivet? Det finnes ikke lenger. Det var for lenge siden. Nå er bare ventingen igjen. Nå er bare minnene igjen. Og en grønn dvergpapegøye.

